

[Joanna Rønn]

dette et velkvalificeret personale med en god pædagogisk grunduddannelse og efteruddannelsesmuligheder. I håndværkskredse er man ikke et øjeblik i tvivl om, at udførelse af et godt håndværk kræver god faglig baggrund. Gid det samme var tilfældet i social- og sundhedssektoren; dér har man alt for længe troet, at man kunne klare sig med den sunde fornuft. Her beskæftiger man ofte uuddannet arbejdskraft, og det er vel den sektor, hvor de medarbejdergrupper, der arbejder tættest på klienterne, har den korteste uddannelse. Det gælder især inden for ældreområdet, men også i nogen udstrækning inden for børneområdet.

Derfor må vi stille krav om, at uddannelse og efteruddannelsesmuligheder bliver etableret på bedre vilkår, end man har i dag. Det gælder både med hensyn til at stoppe nedskæringerne på de eksisterende pædagogiske grunduddannelser, og det gælder med hensyn til at sikre løbende efteruddannelse til de pædagogiske grupper ved at øge bevillingen til kurser og vikardækning. Såfremt det pædagogiske personale skal kunne leve op til ministerens målsætning om omstilling og nytænkning, er det fundamentale krav.

Dertil kommer den store gruppe af kommunale dagplejere, der udgør ca. 16.000 personer. De må have en obligatorisk korterevarende uddannelse. Den kommunale dagpleje er et ligestillet socialpædagogisk dagtilbud på linje med institutionerne for de 0-3-årige. Jeg ser, at der er en naturlig arbejdsdeling; der er stort behov for begge grupper, og der er behov for øget samarbejde. Det kunne naturligvis være ønskeligt, om forældrene havde en reel valgmulighed, men det er jo et kommunalt anliggende. Under alle omstændigheder har vi 16.000 engagerede kommunale dagplejere, og disse må have en reel korttidsuddannelse.

De kurser, Socialstyrelsen har udviklet, og som tilbydes i kommunerne, er for få og for kortvarige. Der er brug for en grunduddannelse af ca. 4 måneders varighed inklusive et par ugers praktik. Ligeledes er der brug for en systematisk og obligatorisk efteruddannelse af de pædagoger, som ansættes ved de kommunale dagplejeformidlinger. Pædagogerne har en grunduddannelse, der sikrer deres viden om børns behov og udvikling, men de mangler viden om voksenpædagogik, vejledning m.v., og disse supplerende teoreti-

ske forudsætninger må tilbydes i et efteruddannelsesforløb.

Qvist Jørgensen (S):

Det undrer formentlig ingen, at jeg blandt de mange emner, der berøres i ministerens oplæg, vælger at koncentrere mig om daginstitutionsoverblikket. Det forholder sig jo sådan, at vi aldrig har oplevet en større mængde pladser i daginstitutionerne end netop nu, i alt ca. 201.500. Desværre forholder det sig således, at antallet af pladser ikke er steget tilstrækkeligt i forhold til efterspørgslen. Dette skal hverken den nuværende eller den forrige, men den første socialminister i den borgerlige regering, hr. Palle Simonsen, der som en af sine første gerninger udsendte institutionsbyggestopcirkulæret, lastes for.

Jamen er 200.000 pladser ikke nok? Nej, det er det ikke, for vi skal huske, at aldrig har der været så lange ventelister som netop nu. Den måde, bistandslovens § 69 bliver fortolket på, giver én anledning til at overveje, om man ikke skulle fremsætte et forslag om en ændring af paragraffen, således at kommunerne forpligtes til at sørge for det antal pladser, der er i klar overensstemmelse med behovet. Med den nugældende praksis virker det mere, som om antal pladser til rådighed er lig med behovet, og dette virker absolut uantageligt, specielt for de forældre, der står og har et aktuelt behov, og der er vel at mærke tale om forældre, der ikke ønsker at gøre brug af mere eller mindre tilfældige hovsaløsninger. Der er tale om forældre, der har forventning om kvalitet, om et godt uddannelsesniveau hos dem, de betror deres børn, og som ikke bare ønsker pasning.

I øvrigt vil jeg godt sige om den hyppige brug af ordet »pasning« i såvel debatoplægget som i ministerens redegørelse, at det er for meget brug af et enkelt ord. Jeg ved, at ministeren er blevet gjort meget opmærksom på dette, bl.a. ved den landsdækkende organisation DLO, men ministeren vælger åbenbart at fortsætte med den megen brug af netop det ord. Det er nærliggende at spørge hvorfor. Er ministeren ikke interesseret i, at der sker social inddækning, påvirkning og samarbejde under kyndig vejledning af et veluddannet og tilstrækkeligt personale i et godt og nært samarbejde med forældrene?